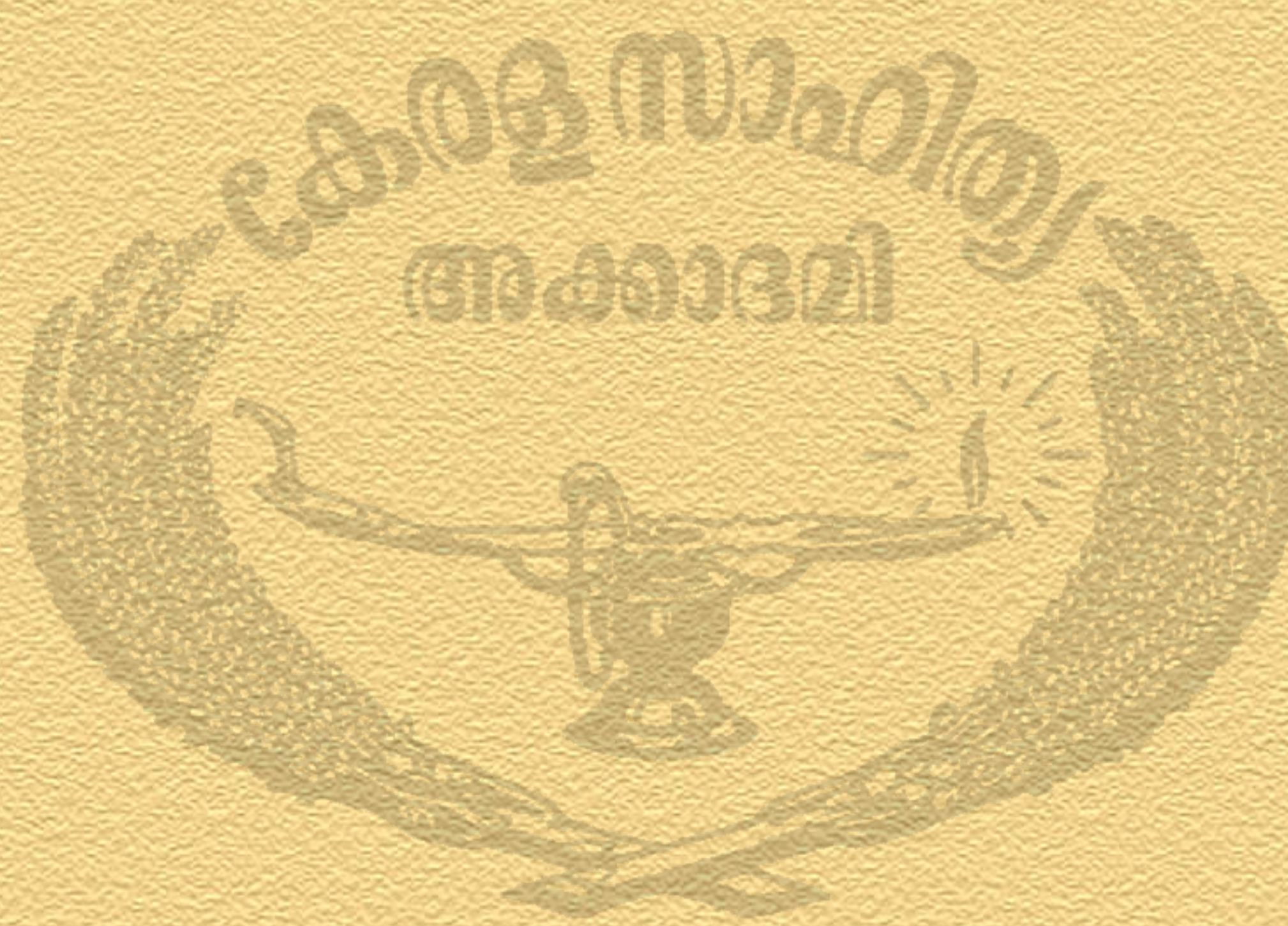

കൈരളീകൈയുതകം.

(മൂന്നാം പ്രകരണം)

കെ. പി. കുറുപ്പൻ.

KAIRALEEKOWTHUKAM

PART III

Edited dy,

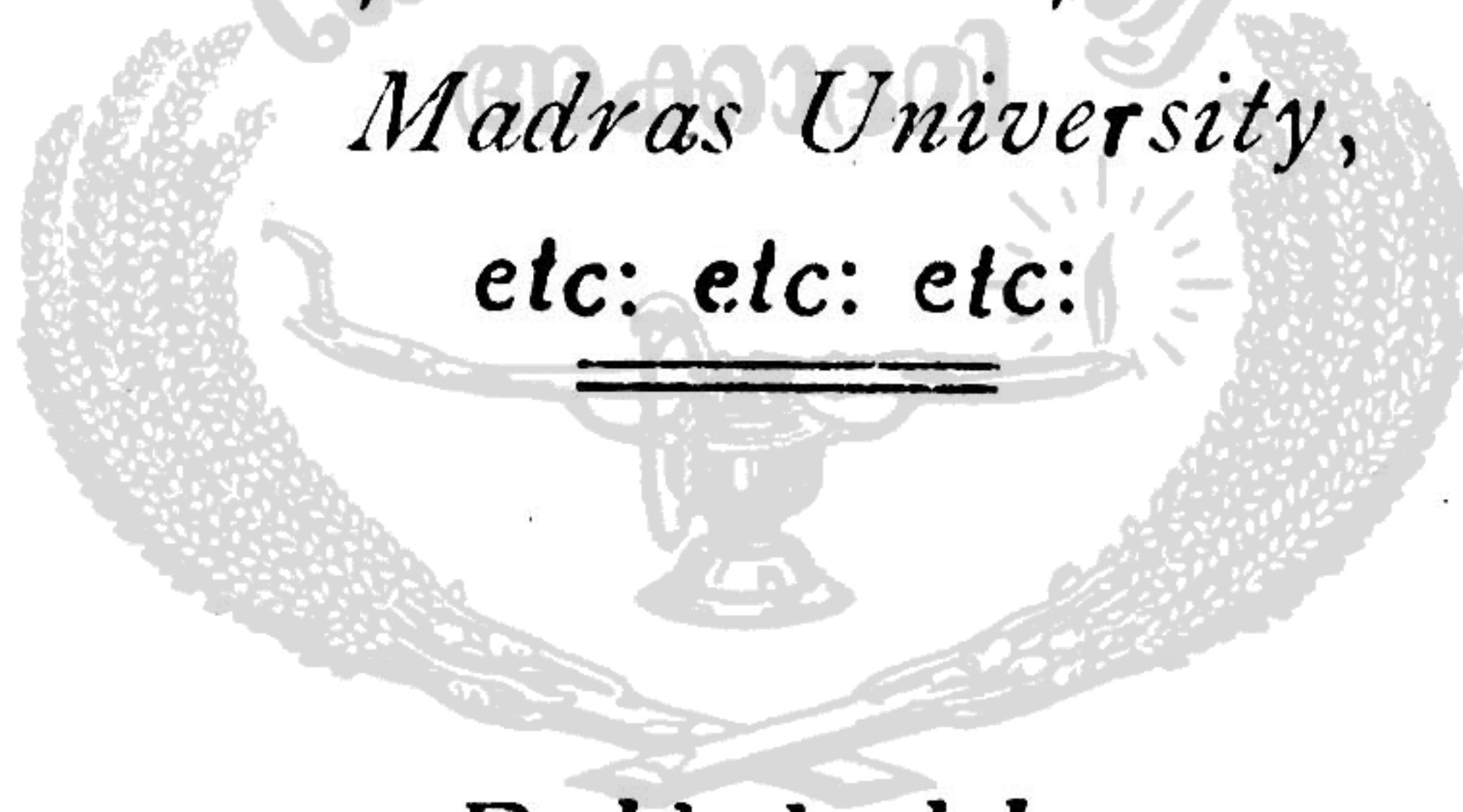
K. P. KARUPPAN,

Superintendant of Vernacular Education,

Ex: Member of the Board of Studies of the

Madras University,

etc: etc: etc:

Published by,

K. R. GOVINDAN, CRANGANORE

The Suvarna Prabhatham Printing Works,
Tripunithura.

1108.

ആമുഖം.

പ്രാഥമികകുഞ്ഞുകളിലെ വിദ്യാത്മികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു സങ്കല്പനം ചെയ്തിട്ടുള്ള കവന സമാഹാരമാകുന്നു “ബാലോദ്യാനം”. ഈ പ്രസ്ഥാനഭേദത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെ “ബാലോദ്യാനത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ കഴിയുംവിധം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ “ബാലോദ്യാനം” സുപ്രസിദ്ധ ആംഗല സാഹിത്യകാരനായ ആർ. എൽ. സ്റ്റീവൻസന്റെ “A Child’s garden of Verses” എന്ന പുസ്തകത്തെയാണ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. “ബാലോദ്യാനം” സഞ്ചികകളെ തുടർന്ന്, മദ്ധ്യമപാഠശാലകളുടെ ഉപയോഗത്തെ ലക്ഷ്യീകരിച്ചുചെയ്തിട്ടുള്ള കവന സമാഹാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു “കെരളീകൈതുകം”.

കൊച്ചുയിലേയും മലബാറിലേയും വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കേരളപദ്യസാഹിത്യത്തിനു നൽകിവരുന്ന പ്രോത്സാഹനം സമൃദ്ധവും അത്രമേൽ സാവധാനവും ആണെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. ഞാൻ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിലും, മധ്യമോത്തമപാഠശാലകളിലും അധ്യാപകനും പണ്ഡിതനുമായി ജോലിചെയ്ത കാലങ്ങളിൽതന്നെ ഇതുപോലെ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഗ്രഹം എന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പിന്നീട്, മറ്റു ജോലികളിൽ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു ഇതേവരെ, ആ അഭിലാഷം സാധിക്കാതിരുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.

കഴിയുന്നതും ബാലോദ്യാനത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള രീതികളെത്തന്നെ വൃത്തഭേദങ്ങളോടുകൂടി “കൈരളീകൈരള തുക”ത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ സഞ്ചികകളുടേയും, വിഷയങ്ങളിലും വൃത്തങ്ങളിലും വരുത്തിയിരിക്കുന്ന ഉൽക്കർഷത്തെ വിദ്യാത്മികൾക്കു ഒട്ടും ശ്ലേശകരമാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ക്രമീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ, വിഷയങ്ങളുടെ “സന്ദർഭ”ങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതും പദാർത്ഥങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതുമായ ഓരോ “ടിപ്പുണ” ഓരോ സഞ്ചികകളിലും അനുബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ സഞ്ചികകളെ വിദ്യാത്മികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമ്പോൾ, അവയിൽ ചേർക്കുന്നതിന്നു കമനീയങ്ങളായ പല ചിത്രങ്ങളും തയ്യാറാക്കിവരുന്നു.

സാമൂഹ്യ കടീരം,
എറണാകുളം.
25—4—1108.

പ്രസാധകൻ.

I am very thankful to M. R. Ry. P. Sankaran Nambiar Avl., M A. (Hons.), Professor of English, Maharajah's College, Ernakulam, and M. R. Ry. K. Raman Menon Avl., M. A., L. T., who was the Inspector of Schools for a long time, for the very encouraging opinions they have to speak of this humble work. I fully appreciate the suggestion of Mr. Raman Menon, and it will be duly carried out.

Arrangements are proceeding, to insert apt and beautiful illustrations to the series; and short, explanatory notes, useful to students, will be added, at the end of each volume-

The Editor.

CERTIFICATES.

1. It is refreshing to note that in the new Recitation series compiled and published by Mr. K. P. Karuppan, a commendable attempt has been made to give adequate representation to the indigenous Lyrical Poetry of Kerala in its diverse branches. At the same time, the claims of the easier Sanskrit metres for a place in Text books of this kind have not been ignored either. The subject-matter of the series is as varied as the metres themselves. The selections offord ample scope

for imparting moral and religious instruction to pupils on a basis acceptable to all castes and creeds, and for inspiring them with feelings of love and sympathy for Nature and Humanity alike. The series, if properly utilised, will be found helpful in cultivating the musical talents that lie dormant in boys and girls, and also for ennobling their ideas and enlarging their outlook on life.

(Sd.) *P. Sankaran Nambiyar,*

2. I have gone through the six series of poems published by Mr. Karuppan for the use of pupils of the Primary & Lower Secondary Departments. The poems selected are generally fit for the Standards meant, and, at the same time, there is sufficient variety in style and subject-matter. I am sure that a regular study of the several series will enable our pupils to thoroughly appreciate malayalam poetry, both ancient and modern.

I have only one suggestion to make, that is, regarding the print. The size of letters should be bigger in the first two series, as they are meant for children below 9. Mr. Karuppan has promised to see to this.

On the whole, very hearty Congratulations to him!

(Sd) *K. Raman Menon.*

വിഷയസൂചി.

ഭാഗം

1.	കാരുണ്യം	1
2.	വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട പതിവ്രത (അഥവാ മീരാബായി				3
3.	തുലാവർഷാനന്തരം		5
4.	ശിവ തപസ്സ്	7
5.	ശക്തൻ തമ്പുരാൻ		10
9.	സഹകരണം	12
7.	കോഴി	15
8.	നബി ചരമം	18
9.	വസുദേവസ്തുതി	19
10.	അനശ്വരഗേഹം		22
11.	ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം		24
12.	ഹനുമൽ പ്രത്യാഗമനം		27
13.	ബാണപ്രയോഗം		29
14.	രത്നാരാമം	30
15.	മാടമഹീശ മംഗളം		32

കൈരളീകൈയതുക.

(മൂന്നാം പ്രകരണം)

കാരുണ്യം.

കാരുണ്യമാകുന്ന ഗുണം ബലത്താ-
ലാകൃഷ്ടമായിട്ടവതല്പ ന്നും;
മേൽനിന്നു കീഴോട്ടു ശാന്തമായ
വർഷം കണക്കെ പൊഴിയുന്നതത്രെ. 1

അതീവമാഹാത്മ്യമൊടായതിക-
ലനുഗ്രഹം രണ്ടു വിളങ്ങിടുന്നു:
ഒന്നായതേക്കെന്നാരു പൂരുഷനും,
മറേറതതേൽക്കുന്നവനും ലഭിപ്പൂ. 2

പ്രഭാവമേറുന്ന മഹാജനത്തിൽ
പ്രഭാവമേറുന്നതതിന്നു പാരം;
പ്രതാപവാനാകിയ സാർവ്വഭൗമ-
നതാണരമ്യം മകുടത്തിനേക്കാൾ. 3

പ്രതാപഭാരത്തിന്നു ചിഹ്നമായി-
ഭൂരാദരങ്ങൾക്കു നിവാസമാകും
അവന്റെ ചെങ്കോലിഹ കാട്ടിടുന്ന
നിരന്തരം ലൗകികമായ ശക്തി.

4

എന്നാലതിന്നുള്ള ധികാരമെല്ലാം
ദയയ്ക്കു കീഴായ് മരുവുന്നതത്രേ;
ഇശാങ്കമായതു ഭൂപഹുത്തിൽ
സാമ്രാജ്യമേറിട്ടു ലസിച്ചിടുന്നു.

5

പാദശ്ചമേറിടിന നീതി തന്നെ-
കൃപാമൃതത്താൽ മുതൽവാക്കിയെന്നാൽ
മനുഷ്യനുള്ള ധികാരമിപ്പോ-
ളീശാധികാരത്തിനടുത്തു നിൽക്കും.

6

സ്ത്രായത്തിനാൽ കേവലമത്ര നമ്മി-
ലൊരുത്തനും മുക്തി ലഭിക്കയില്ല;
കാരുണ്യമുണ്ടാകണമെന്നനിത്യം
നാമീശനോടത്ഥന ചെയ്തതില്ലേ?

7

ഇശ്ശന്നു തമ്മിൽ കൃപ വേണമെന്നും
നമുക്കു മോഹം വളരുന്നുവെങ്കിൽ
മോശം വരാതെ ജനങ്ങളോടു
നമുക്കുമുള്ളിൽ കൃപതോന്നിടേണം. ൮

കെ. സി. കേശവപിള്ള.

വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട
പതിവുത

(അഥവാ)

മീരാബായി.

[പാന]

പോയാരേവരു, മസ്സഭാവേദിയിൽ
ജായാവല്ലഭന്മാരവർ മാത്രമായ്;

ആയാസപ്പെട്ടു ഗഭ്ഗഭവാണിയായ്
പ്രയാനോടുകൂടെ ചെങ്കോലു പതിവുത:-

“ഭർത്താവേ! മമ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹ-
കർത്താവായോരവിടന്നു കല്പിക്കിൽ,
നിദ്രാക്ഷിണ്യമിജ്ജീവൻ വെടിഞ്ഞിടാ,-
മിദ്രാസിക്കില്ലതിങ്കൽ പരിഭവം.

ലോകസാക്ഷിയായെങ്ങും വിളങ്ങിട്ടാ
ശ്രീകണവൻ തിരുവടി തന്നാണു

ഏക,നങ്ങെന്നൊഴിഞ്ഞൊരു മർത്ത്യനെ
സ്വീകരിക്കയി,ല്ലോത്തിട്ടുമില്ലൊൻ.

ഞാനകക്കാമ്പിലോർത്ത സർപ്പത്തിനും
ഞാനനങ്ങിച്ച സർപ്പകർമ്മത്തിനും
ഞാനരുളിയ സർപ്പവാക്യത്തിനും
ജ്ഞാനരൂപൻ ഭഗവാൻ പ്രമാണമാം.

വിശ്വപ്രസിക്കുന്നില്ലങ്ങുന്നിതെങ്കിലൊ
വിശ്വനാഥനരിയും പരമാത്മം;

നശ്വരമിജ്ജഡമെന്തി,നാത്മാവ-
ശ്ശ്വരപദാനന്ദസത്തയിൽച്ചേരട്ടെ.

പോയ്ക്കുരട്ടെ ഭവാനെത്താൻ വേൾക്കമാ-
റായ്ക്കുരട്ടെയിനിയൊരു ജന്മത്തിൽ.”

ഏവമോതിയസ്സാധപി, ചതിയുടെ
കാൽ വണങ്ങി പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിനാൾ.

അംഗലാവണ്യപുണ്യ നികായമാം
മംഗലാംഗീമണിയോടു കൂടവേ

മംഗലാത്മികയാം ഗൃഹലക്ഷ്മിയും
മങ്ങലാൻവിടുന്നുടൻ പിൻമാറി.

രാജയോഗിനി

വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി
തൂലാവർഷാനന്തരം.

എല്ലാവരും സുദൃഢമാം പടി മുട്ടമാറു
പുല്ലാശു വാച്ചു വിലസുന്നു ധരിത്രിയിപ്പോൾ
വല്ലാത്തൊരീ മഴയിൽ വന്നു തണുപ്പുതീർപ്പാൻ
വില്ലിസുകൊണ്ടൊരു പുതപ്പു പുതച്ചുപോലെ. 1

പുല്ലാകയില്ല, ജലവൃഷ്ടിയിൽ വീണ പച്ച-
ക്കല്ലാണു നൂനമിതു, കാഞ്ചതിശോഭയോടെ.

ചൊല്ലാൻ രത്നമെഴുമംബുധിതന്നിൽ നിന്നി-
ട്ടല്ലോ ഘനങ്ങളിഹ വെള്ളമെടുത്തിടുന്നു. 2

ആയുർബ്ബലം മുതലശേഷഗുണം തരുന്ന
തായുള്ള ദിവ്യബഹുവീര്യമെഴും ഏതത്തെ
ന്യായത്തിൽ നൽകുമൊരു ശോനിവഹത്തിനുള്ള
കായസ്ഥിതിപ്രദമഹോ! തുണമത്ര സാരം. 3

ചേരേണ്ടമട്ടഴകിനോടിഹ ചേൺവെന്നാൽ
നേരായ നന്മകൾ വരാത്തൊരു വസ്തുവുണ്ടോ?
പാരാതെകാണെ: പശു തിന്നൊരു പുല്ലു പാലാ-
യ്ക്കീരുന്നു സമ്പ്രതി മഷിപരിപൂരിതാക്ഷി! 4

മെല്ലെപ്പശുക്കളിഹ പെറു തുടങ്ങി നാട്ടി-
ലില്ലൊട്ടമേ കുറവു പുല്ലിനമംബുവിന്നും;
വല്ലാതെ വീർത്തകിടെടുത്തിടുവാൻ കഴക്കം
തെല്ലല്ലിവൾക്കു, പെരുതായ് വലയുന്നു പാവം! 5

ഉൾക്കൊണ്ട പാലൊട്ടു തടിച്ചുകിട്ടുള്ള പൈക്കൾ
ചിരിക്കുന്നു കുട്ടികളണഞ്ഞു കുടിച്ചിടുമ്പോൾ

ഉൽക്കണ്ഠയോടവകൾ തന്നെല്ലാക്കെ നന്നായ് -
നക്കുന്നു ബാലപരിചാരണലോലശീലേ! 6

കേടറ പാൽ വയർ നിറച്ചു കുടിച്ചു തുള്ളി-
ച്ചാടിക്കളിച്ചു ചെറു കുട്ടികളോടിടുമ്പോൾ
കൂടുന്നൊരിഷ്ടമൊടു കാൺക പശുക്കളൊപ്പ-
മോടുന്നു, സൽഗുണവശീകൃത സർവ്വലോകേ! 9

ചാടിക്കളിച്ചുതിരസത്തൊടു വാലുപൊക്കി-
യോടുന്ന തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെസ്സദാപി
കൂടുന്ന കെഴുതുകരസത്തൊടു നോക്കിടുന്ന
മാടിൻഗണത്തിനിടയില്ലിഹ തിന്നുവാനും. 8

മലയാളകൊല്ലം

കൊ. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ

ശിവതപസ്സ്

(പാത)

നീണ്ടുമാണു നിവൻ വിരാസനേ
ഇണ്ടലെന്നിയേ വാഴ്വു ശിതികണ്ഠൻ

കാളസപ്താഭരണനാം ദേവന്റെ
തോളരണ്ടുമിടിഞ്ഞു കുറഞ്ഞൊന്നു,

തൻകരതലം രണ്ടും മലർന്നിട്ട്
ശങ്കരൻനിജോത്സംഗത്തിൽ ചേർന്നാൽ

അങ്കമധ്യത്തിൽ കാണാനഴകുള്ള
പങ്കജപ്പൂ വിടർന്നുപോൽ തോന്നി.

അക്ഷികണ്ണനെക്കൊണ്ടു ജടകെട്ടി,
അക്ഷമാലകൾ കണ്ണങ്ങളിൽ തൂക്കി,

കന്ധരാഭയാൽ വീണ്ടും കറുത്തുള്ള
മാന്തുകിൽ ചൂരൾ മേനിയതിൽപൂട്ടി;

കിഞ്ചിൽ കാന്തിയാൽ നിശ്ചലാകാരമായ്,
ചഞ്ചലം വിട്ട ഭൂകുടി ചേർന്നതായ്,

അക്ഷിരോമമനങ്ങൾതെയുള്ളതായ്;
ലക്ഷ്യം നാസാതന്നഗ്രത്തിൽ ചേർന്നതായ്;

കീഴിലേയ്ക്കു മയുഖങ്ങൾ ചിന്തിട്ടും
കോമളങ്ങളാമക്ഷികളോടൊത്തും;

നീരുൾക്കൊണ്ടൊരു നീരവമേഘംപോൽ,
തിരമാലയമൻ കടലുപോൽ,

കാറണയാതെയുള്ള വിമുക്തപോൽ,
ഉറവ്രാണങ്ങളുള്ളിലൊതുക്കിയും;

ബ്രഹ്മരസ്യമതിൽനിന്നുരുണ
ജ്യോതിസ്സിൽ പ്രഭോധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു

ബാലപന്ത്രന്റെ മോഹനകാന്തിയെ
ചാലവെ തെല്ലു തെല്ലൊന്നു വാട്ടിയും;

ചിത്തത്തെ വിഷയത്തിലയക്കാതെ
ഹൃത്തിൽത്തന്നെ ദൃഢമായുറപ്പിച്ചും;

അക്ഷരമെന്നു ക്ഷേത്രജ്ഞരേതിനെ-
സ്സാക്ഷിയാക്കിയറിഞ്ഞു സുഖിക്കുന്നു--

താനായ് നില്ക്കുമതിനെ തന്നിൽത്തന്നെ
മാനസക്കണ്ണാലമ്പോടു നോക്കിയും;

അമ്പിലങ്ങനെ വാണരുളീടുന്നു
ശംഭുദേവൻ സകല ജഗദീശൻ.

പാശ്ചാത്യീപരിണയം തിരുവാതിര

കെ. പി. കെ.

ശകുന്തൽ തവചരൻ.

1. വണ്ടാർകരിങ്കുഴലി! കേട്ടിടുകെങ്കിലോതാം;
പണ്ടാർകുൾത്തൊളിവെഴുപടി കൊച്ചിനാട്ടിൽ
ഉണ്ടായി കേമനൊരു മന്നവനിന്നു കണ്ണ-
രണ്ടായിരക്കുമൊരു വിണ്ണവർകോൻ കണക്കെ.
2. കാളയ്ക്കുഴു ചുമൽ, വിരിഞ്ഞൊരുമാർ, നകത്തെ-
ക്കാളം കരുത്തിലൊരു കേളികലൻ കൈകൾ,
കേള, കരിമ്പന കണക്കട. ലോക്കിലാമ-
ട്ടാളെക്കരിങ്കുഴലി! കണ്ടറിവില്ലൊരാൾക്കും.
3. നല്ലൊരു മെയ് വടിവിനൊത്തവനത്തലച്ചോർ
തെല്ലോ? നിനയ്ക്കിലതിനൊത്തറിവാൻിടുന്നതു;
അല്ലോടിടുകുഴലി! വേലയതിന്നുമൊക്ക-
മല്ലോ, തുടൻ പഴുതാം പണി കാക്കെയില്ലാ.
4. തന്നുള്ള മന്നവനടുപ്പമതെത്ര തന്നെ-
യാൻള്ളവന്നുമറിയിക്കുകയില്ല തെല്ലോ

താന്നുള്ളൊരാളു മറിയാതെഴു മക്കയങ്ങ-
ളെന്നുള്ള മട്ടു വിളികൊണ്ടു വിളങ്ങി വമ്പൻ.

5. പഞ്ഞിയു നേരവനമാറല, രേററമുണ്ടു
നേഞ്ഞു കു,മെങ്കിലുമയന്നെഴുമുക്കൊടൊത്തു
നേഞ്ഞിൽക്കിളത്ത കനിവാൻതുകൊണ്ടു മന്നൻ
മഞ്ഞിൽ കുളുത്ത വെയിലാന്നൊരു നാളൊടൊത്തു

6. കാണിയു കുഞ്ഞുകടിയില്ല,റിയാതെ തെറു
കാണിയു വോരൊടു കയക്കുകയില്ലതെല്ല,
കാണിയു മുറക്കുന്നിവു മാറലരോടുമേ,വ-
ക്കാണിയു കില്ല വെറുതേയൊരു പേരിനായി.

7. മാറാതൊരക്കരയെഴുന്നൊരു മാറലക്ക-
മാറങ്ങുററ പല നന്മയണഞ്ഞുകണ്ടാൽ
തെറൊന്നകത്തളിരുനന്നെ തെളിഞ്ഞിടുന്നു
തെറൊതെ നന്മയെഴുമായവ,നോമനാളേ!

8. നാട്ടിൽക്കഴിഞ്ഞിടുവതോതിടുമൊറുകാരാൽ-
കിട്ടിടുവോറിവുകൊണ്ടവത്തുപൊഴൊന്നും
കാട്ടിടുകില്ല, ശരിയാണവയെന്നു തീർച്ച-
പ്പെട്ടിടുമത്തെളിവു വേറെ വരും വരയ്ക്കും.

9. നാട്ടിനു നന്മവരണം, തെളിവെന്നുമെന്റെ
നാട്ടിൽ പുലർന്നിടുമവർ വളർന്നിടേണം,
കിട്ടില്ലാത്തതെന്തെങ്കിലുവതിങ്ങണയായി, ലെന്നുൾ-
ത്തട്ടിൽപെട്ടു കനിവൊടൊപ്പൊഴുമോത്തുമന്നൻ.

10. വേണ്ടുന്ന നന്മകൾ വരുത്തി മുറയ്ക്കുകാക്ക-
കൊണ്ടുള്ളിണങ്ങിയവനുള്ളൊരു നാട്ടിലുള്ളൊരു
കണ്ടുതനിയ്ക്കുകയൊരു പൂനൊടൊത്തുതാൻചൊൽ-
ക്കൊണ്ടുള്ള മന്നവനെയേവരുമൊന്നുപോലെ.

നാലു ഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ. കണ്ടു നാരായണമേനോൻ.

(മഞ്ജരി)

യജ്ഞത്തോടൊത്തിപ്രജകളെ സൃഷ്ടിച്ചു
യജ്ഞത്താൽ വർദ്ധിപ്പിൻ നിങ്ങളെന്നായ്

യജ്ഞമേ ശുപരൻ ചൊല്ലിനാൻ ഗീതയിൽ
യജ്ഞമേ ലോകർക്കു കാര്യേന.

എന്താണീയജ്ഞം? പശുഹിംസയെന്നോതു-
മന്തണരാരുമറിഞ്ഞൊരല്ലാ.

സന്തതം ലോകോപകാരത്തെച്ചെയ്യുന്ന
ശാന്തർ താൻ യജ്ഞമറിഞ്ഞു ചെല്ലോർ.

ലോകോപകാരത്തിൽ നാരായണവേദല്ലോ
ലോകവും തമ്മിൽസ്പർശകരണം.

ആകയാൽ ലോകരെ തമ്മിൽസ്പർശകരി—
ച്ചേകാത്തസൗഖ്യമനുഭവിപ്പിൻ.

വൈരമേ വിട്ടുനാമെല്ലാരുമന്യോന്യം
സൈപരം സഹകരിച്ചീടുന്നാകിൽ

പാരാതെ സാധിക്കാമെന്തും,നാമൊന്നിനും
പോരാതെയായി വരികയില്ല.

മാലാറാൻ വാനോർ പകയുള്ള സുരരായ്—
ച്ചേലാൻ ചേർന്നു കാണത്താൽ

പാലാഴി കൂടേക്കടഞ്ഞു വശത്താക്കി—
പോലാക്കും കിട്ടാത്ത ചീയുഷത്തെ.

ജാതിമതാദി വഴക്കേറു വേലക-
ളേതിലും യോജിച്ചീബ്ബാരതീയർ

ചെയ്തിതെന്നാചിലോ ഭാരിഭൃക്കേടററു
ഭൂതിപരിപൂണ്ണമാമീരാജ്യം.

കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചോടം, കേടററനെയ്തുകൃഷി,
മുത്തുകൾ മുവരെ പ്ലോലിവയെ

ഭക്തികലൻ ഭജിക്കു നാം യോജിച്ചു
ഭക്തിയും മുക്തിയുമെന്നാൽക്കിട്ടും.

തീണ്ടൽ കളയുക, ജാതിമതാദികൾ -
കൊണ്ടു പിണങ്ങാതിണങ്ങിവാഴ്;
വേണ്ടതൊഴിലുകൾ യോജിച്ചു ചെയ്യുക;
രണ്ടുലോകത്തിനും നന്നിതെല്ലാം.

അത്യന്തം ക്ഷേമമുഖവാം വിധമൈക-
മത്വം ജഗത്തിൽ വളർത്തിയാലും.

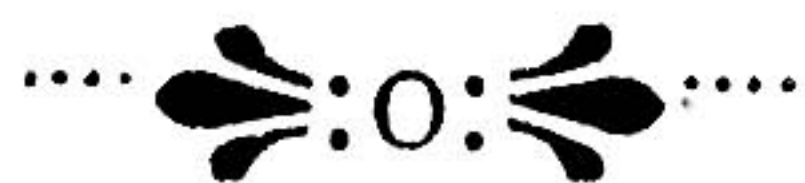
കോഴി.

1. ഏകഭാവനയൊടേതിനത്തിലും
ലോകശില്പി നിജശില്പകൗശലം
ഹാ! കനിഞ്ഞു വെളിവാക്കിടുന്നു: കാൺ-
കാകമാനമഴകാൻ കോഴിയെ.
2. കിഞ്ചനോന്നമിതമാം കഴുത്തൊടും
ചഞ്ചലാക്ഷിപുടവീക്ഷണത്തൊടും
തഞ്ചമായ് കൃശപദങ്ങൾ വെച്ചിതാ
സഞ്ചരിപ്പതൊരു കോഴിമെല്ലവെ
3. തങ്കവണ്ണമതിനുള്ള കൊക്കുനാ-
തങ്കമുജ്ജപവതരം വിലോചനം;
“അങ്കവാല്യ”മയിലിന്റെ ഹീലിയോ-
ടങ്കമേല്പതിനതീവ പേശലം.
4. ശ്രീചുറ്റുനീളമതിന്റെ കോമള-
ത്തുവലാൻ സുവിചിത്രപത്രവും,
പൂവണിത്തലയു, മംഗപുഷ്പിയും,
ദൈവമകിയൊരനഗ്രഹങ്ങൾതാൻ.

- 5 അക്ഷിമോഹനസുരൂപമാളമി-
പുഷ്പിയിങ്കലതിമാത്ര കൈതുകാൽ
പക്ഷിവാഹനടെ പത്നിയൊക്കമാ-
ലക്ഷ്മിവന്നു നിവസിച്ചിടുന്നിതോ!
- 6 സന്തതം പൊടി പുരണ്ടിരിക്കിലും
ഹന്ത! സുന്ദരമിതിൻ കളേബരം;
ചന്തമേറുമിയലുണൊരാകൃതി-
യ്ക്കു ന്തലങ്കരണമായ് ചമഞ്ഞിടാ?
- 7 ചാര മൺപൊടി തുടച്ചു നീക്കുവാ-
നാര? സാധ്യമതുപോലു, മെങ്കിലും
സാരശോഭനമിതിന്റെ മേനി; സം-
സ്കാരമെന്നിൻ നിസർഗ്ഗചാരവിൽ?
- 8 കേകയോടു കിടന്നിനിടുന്ന നൽ-
ശ്രൂകലൊ,ത്തതി വിചിത്രരൂപിയായ്
ലോകരമ്യത കലൻ കോഴി കീ-
ഴാകയില്ല മയിലിന്നൊരിക്കലും.

- 9 കാത്തികേയനഴകാൻ കോഴിയെ-
പ്പാത്തിണക്കി നിജവാഹമാക്കിനാൻ:-
മൃത്തിചാരുതകലൻ കോഴിയെ-
ച്ചാത്തിടുന്നു കരതാരിലെപ്പൊഴും.
- 10 തന്നഭംഗതന്നഭംഗിയാലിത-
ങ്ങനായ് പൊരുതുമെന്നഭീതിയാൽ,
അന്നവാഹനരുളിലക്ഷക്കട-
ത്തിന്നമർത്ത്യ പഥംകൃമകൃമം
- 11 കാമമന്യവിഹഗങ്ങളെന്നപോ,-
ലീ മനോജ്ഞത തികഞ്ഞ പക്ഷിയും
വ്യോമസീമനി പിറന്നിടാത്തതു-
ദാമമായ നരനേത്രഭാഗ്യമാം.
- 12 കാമമേറിയ മനുഷ്യർ സാമ്പ്രതം
വ്യോമയാനപരരായിരിയ്ക്കുവേ,
ഈമഹിതലവിഹാരമേ നിജ-
ക്ഷേമമെന്നുകരുതുന്നു കോഴി, നീ.

വള്ളത്തോൾ

നബിപരമം.

(മഞ്ജരി.)

ആരുടെ ചിന്തയും വാണിയും വൃത്തിയും
നേരായിട്ടെപ്പൊഴും ലാലസിച്ചു,

ജീവിതപന്ഥാവിൽ സോദയ്യസ്തേഹമാം
പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം ചേർത്തതാരോ

നിസ്സീമ ഭവ്യത്തിൽ ചെങ്കൊടി പാറിടും
ഇസ്മാലികാദർശക്കോട്ടയിന്നും

യാതൊരു സിദ്ധന്റെ സിദ്ധാന്തപ്പാഠമേൽ
ആതങ്കമെന്നിയേ ശോഭിക്കുന്നു

അമൃതരശീലനാകും മുഹമ്മദ്-
ദീപ്തദർശിനാമമ്മഹാത്മാ

ആയുരന്തക്കാലപ്പാഴ്ക്കൊട്ടും കൈകളിൽ
ആയതനിദ്രയെ സ്വീകരിച്ചു.

അക്ഷയഭാസ്തേന്തു മീസാനബിതൊട്ട
നക്ഷത്രപാകതിയെ അന്നന്നായി

എന്നേക്കും കാണാതെ ആക്കിയ മുത്യാവാം
കുന്താക്കാർ മുടിയുണ്ണിലനേയും.

ഇങ്ങിനി നമ്മുടെ ഭാവനാഭിത്തിതൻ
മംഗലഭ്രഷണമാകയെന്നേ,

ഏണാങ്കൻ കൈതൊഴും കോമലവിഗ്രഹം
കാണാറാകില്ലിനിത്തെല്ലുപോലും.

കൺകളിർക്കർപ്പൂരപ്പുമെയ് പരേതഭൃ-
ക്കൽക്കടീരത്തിലടങ്ങുകിലും

തന്മതസാരവും സത്യവിശ്വാസവും
തൽക്കടീരത്തിങ്കൽ താഴ്ന്നതില്ല.

കേ. പി.കേ.

വസദേവസ്തുതി.

ലോകൈകനാഥന്റെ ശുഭാവതാരെ
ലോകങ്ങളെല്ലാമടനേതെളിഞ്ഞു;
മാകന്ദമന്ദാരസുഗന്ധവാഹി
മാഴ്കാതവണ്ണം വിലസി സമീരൻ.

പ്രസന്നരായിതു ജനങ്ങളെല്ലാം
പ്രസൂനവർഷം ഗഗനേതുടങ്ങി,
പ്രസൂതികാലെ മുരവൈരിതന്റേറ
പ്രസൂജനം പൂണ്ണസുഖേനമേവി.

2

കിരീടസൽക്കണ്ഡലഹാരമൂലം—
പരീതനാം പീതഭൂകൂലധാരി
കരങ്ങളിൽ ശംഖഗദാരിപത്നം
ധരിച്ചുദേവൻ വിവിധം വിളങ്ങി.

3

അനന്തരം വിഷ്ണുശരീരമപ്പോ—
ഉനന്തകാന്തിപ്രസരേണ ദൃഷ്ടപാ
അനന്തസന്തോഷരസം സ്മൃതിച്ചാ—
നനന്തരായം വസുദേവനേവം:

4

“നമോസ്തുതേ മാധവ! ശാങ്ഗപാണേ!
നമോസ്തുതേ കേശവ! ഭീനബന്ധോ!
നമോസ്തുതേ ലോകപതേ! മൂരാഭേ!
നമോസ്തുതേ നാഥ! ദയാപയോധേ!

5

അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവനെങ്കിലുംതപാ—
മറിഞ്ഞു ഞാൻ നിൻകൃപകൊണ്ടിദാനീം

അറിഞ്ഞു പോകാത്ത ഗുണേന വിശ്വം
നിറഞ്ഞുമേവും നിഖിലേശ്വരൻ നീ. 6

വിളക്കുപോലെ വിവിധപ്രപഞ്ചം
വിളങ്ങുമാനന്ദമയസ്വരൂപിൻ
ഇളക്കമില്ലാത്ത മഹാഭയം!നീ-
യിളയ്ക്കാവ രക്ഷണമിക്ഷണം മേ. 7

വിശ്വങ്ങളെല്ലാമുളവാക്കി മൂന്നും
വിശ്വാസപൂർവ്വം പരിരക്ഷയൊരു
നിശ്ശേഷമന്യോദമ സംഹരിച്ചും
നിശ്ശോകമോദം വിളയാടുവോൻ നീ. 8

അംഭസ്സിലാകാശതലംകണക്കെ
സ്തംഭാവനം ചെയ്തിലിദം പ്രപഞ്ചം
സംബന്ധമുണ്ടാക്കിന മായതന്നിൽ-
ബ്രിംബിച്ചു കാണുന്നു ഭവൽ കടാക്ഷാൽ. 9

ജ്ഞാനം മനസ്സിൽജ്ജനിയായ്ക്കുമ്പോൾ
ഞാനെന്നഹംഭാവമഹോ ജനാനാം;

നൂനംവിഭോ! നിൻ ചരിതംഗ്രഹിച്ചാ-
ലാനന്ദമല്ലാതൊരു ഭാവമുണ്ടോ?

10

ശ്രീകൃഷ്ണ ചരിതം മണിപ്രവാളം.

അനശ്വരഗേഹം.

[അന്നന്ദ]

നിഴലുകൾക്കുണ്ടുപുറത്തു മിന്നുന്നു—
ണ്ടഴുകുകൾക്കുറോരനശ്വര ഗേഹം!

ഇരവുകൾ ചെന്നിട്ടിരുളിയറാത്ത
തിരളൊളിയതിൽ തിരകൾ തല്ലുന്നു.

തനിവെൺപുത്തുകിലണിഞ്ഞു തുമധു-
കനിയുന്ന ഗാനകുലവികൾതുകി

പരിലസിയ്ക്കുന്നുണ്ടതിൽ ദൈവദൂതർ
തിരുസിംഹാസന പരിസരങ്ങളിൽ

പ്രകൃതിരമ്യമായ് വിലസുമഗ്നേഹം
സുകൃതികൾക്കൊക്കെസ്സുഗമമാണെന്നും.

* * * *

മഹത്വമത്രയ്ക്കു സമൃദ്ധമാകുമ—
ഗ്ഗൃഹത്തിലെപ്പൊഴും മലർക്കാലമല്ലോ!

ചെറുചെറുതങ്ങളങ്ങനാരതമോമൽ—
തിരുയേശുസ്തുതിയുതിർത്തു പാടുന്നു.

ഇളവില്ലാതവരിളകളിർപ്പാട്ടാ-
ലുലകിനീശന്റെ മഹിമവാഴ്ത്തുന്നു.

ഗഗനങ്ങൾക്കുണ്ടുപ്പറത്തുനിന്നുമാ-
നികേതനത്തിന്റെ നിലനിൽപമം.

* * * *

നരന്റെ ജീവിതാന്തരീക്ഷത്തിനോർത്താ-
ലൊരുക്കുവട്ടുപുരപ്പെയിങ്ങുള്ള;

അതിലിയലുന്ന നിഴലുകൾ നീണ്ടു
മുതിരുമേ നെടുവിലങ്ങനെ നിത്യം.

മരിപ്പതിൽ ഭയപ്പെടുന്നതെന്തിനും?
തിരുയേശുമോക്ഷം നമുക്കല്ലീ നൽകി?

ശവകുടീരത്തിലെഴുമിരുട്ടിനെ
ലവവും നാം ഭയപ്പെടേണ്ടൊരിയ്യും.

മിശിഹയെന്നതിൽ തലവെച്ചിതന്നു
മുതൽക്കുതിനെ നാം ഭയപ്പെടേണ്ടതും

മഹാ സിംഹാസനമമന്നുരുളമാ-
മഹേശന്റെ ഗേഹം നമുക്കുള്ളതത്രേ!

[പറയൻ.]

ഇപ്രകാരം മഹാകോപി ദേവലമാമുനിശ്രേഷ്ഠൻ
ക്ഷിപ്രമുഖേ ശാപമേകി ഗമിച്ചങ്ങാശ്രമം പുക

വിക്രമി ഹൃദ്യ ഗന്ധർവ്വൻ വിരവോദേ കയം തന്നിൽ
നക്രമായിച്ചെന്നു ചാടിക്കിടന്നങ്ങു ബഹുകാലം;

കുന്ദസംഭവശാപമേറൊരാളു പാണ്ഡ്യനരപതിപും

[ഗവൻ

കുന്ദിയായ് മരുവും കയത്തിനകത്തു പുകിതുനക്രവും

ഇമ്പമോടു കളിച്ചുമേവിന കുടിയെക്കടി കൂടിനാൻ,
അക്കയത്തിൽ വലിച്ചിഴച്ചു തിരിച്ചു കണ്ടിലതാക്കി
[നാൻ
അക്കരീറുനെ വെക്കുമുക്കുപെരുത്ത നക്രുകലോത്ത
[മൻ.

പുഷ്പചാത്രമുതലവന്നു കടിച്ചിഴച്ച ദശാന്തരേ
വിക്രമേണ രണത്തുടങ്ങി മഹാകരീറുനമപ്പൊഴേ.

പത്തുനൂറു ഗജങ്ങൾചെന്നു കയത്തിനുള്ളിലിറ
[ങ്ങി നി-
ന്നൊത്തുകൊണ്ടു പിടിച്ചുകേറുവതിന്നുഹോ പ
[ണി ചെയ്തിതു

തുമ്പിക്കൈകളെക്കൊണ്ടു കുടികൾ കുന്ദിരാജന്റെ
തുമ്പിക്കൈപിടിച്ചാശു വലിച്ചുണ്ടുകരയേററും,
വമ്പിച്ച മഹാ നക്രംതാനൊരുത്തൻ പിടിച്ചുണ്ടു
അംഭസ്സിനുള്ളിലാക്കിക്കൊണ്ടു പാവുമതുനേരം
പിന്നെയും മത്തവാരണക്കൂട്ടമുണ്ടുകരയേററും,
പിന്നെയും നക്രരാജൻ വലിച്ചുണ്ടു കണ്ടിലാക്കും;
കരികളാശു കരയ്ക്കിഴയ്ക്കും, പെരിയമുതല ജലത്തി
[ലാക്കും
കരികൾപൊക്കും, മുതലതാഴ്ത്തും, കരിവരൻ വല
[ഞ്ഞു പാരം.

പട്ടുതപെരുകിന മുതല കടി വിട കിലുതെല്ലമവൻ
[അഷാ

ഡടിതിഡടിതിവിടാതെ ഹന്ത! രണം തുടങ്ങി
[മഹാശൗൻ

കരിവരന്ന മനസ്സുമുട്ടിയലഞ്ഞുലഞ്ഞു വലഞ്ഞഹോ,
ഹരിപദാംബുജയുഗളമുള്ളിൽ നിനച്ചു ഭക്തിമുഴു
[ത്തുടൻ,

കരളിൻ മുന്നമിയന്ന മന്ത്രജപങ്ങളോത്തു തുടങ്ങി
[നാൻ

തരള ചിത്തമുറച്ചു വിഷ്ണു പദാർച്ചനങ്ങൾ തുടങ്ങി
[നാൻ

നരകമുരഹര! വരദ ജയ! ജയ! നളിനനാഭ! നമോസ്തുതേ!
ഭരിതജലനിധിതരണമടിയൻ ശരണമതിൻ നമോ
[സ്തുതേ!

കമലസുരയുടെ രമണ! ജയജയ കുംബദ്രുഷ! നമോ
[സ്തുതേ

നമസ്തേ മത്സ്യമുത്തേ! തേ നമസ്തേ ലോകമുത്തേ! തേ

നമസ്തേ സിംഹമുത്തേ! തേ നമസ്തേ വാമനാകാരാ!

നമസ്തേ ഭാഗ്വതാകാരാ! നമസ്തേ ലോകപാലാംഗാ!

നമസ്തേ ലോകജാലാംഗാ! നമസ്തേ നാഥ! ഗോവിന്ദ!

മാനസംകൊണ്ടിപ്രകാരം ജപിച്ചു നാഗരാജേന്ദ്രൻ.

ധ്വാനയോഗമുറപ്പിച്ചു വിഷ്ണുരൂപം നിരൂപിച്ചു;
നാമസംകീർത്തനം ചെയ്തു തന്റെ തുമ്പിക്കരംകൊണ്ടു
താമരപ്പൂപരിച്ചാശു പുണ്യപുഷ്പാഞ്ജലിയെയ്തു;
കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ! രാമ രാമാ! കേശവാ! മാധവാ! വിഷ്ണോ!
വൃഷ്ടി വീരാ! വിശാഖാക്ഷാ! വിശ്വമൂർത്ത! പാഹി
[പാഹി!

ഇത്ഥമോരോ സ്തുതിയെയ്തു കണ്ണടച്ചു വിഷ്ണുരൂപം
ചിത്തതാരിലുറപ്പിച്ചു ഹസ്തിരാജൻ വന്ദിപ്പൂ
[സ്വാർ-
തത്ര കാണായനം മുമ്പിൽ മുഖമന്ദസ്മിതത്തോടെ
പത്മരാജൻ ഗരുഡന്റെ ഗർഭത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന
വിഷ്ണുദേവൻ ചതുർബാഹു വിശ്വലോകൈകനാഥ
[നാൻ.

ഹനുമൽപ്രത്യാഗമനം.

(കാള കാവ്യം)

ഇതി സദയമവനോടരുൾ ചെയ്തയച്ചീടിനാ-
ളിന്ദിരാദേവിയും, പിന്നെ വാതാത്മജൻ.

തൊഴുതവിലജനനിയൊടു യാത്രവഴങ്ങിച്ചു,
തുണ്ണ മഹാത്മ്യം കണ്ടു ചാടിടിനാൻ

തീട്ടവനവുമുലയെ മുഹൂരൊന്നലരീടിനാൻ
തീവ്രനാദം കേട്ടു വാനരസംഘവും
കുരുവിനിതൊരു നിനദമാശുഭകേരുകായതും
കാര്യമാഹന്ത! സാധിച്ചു വരുന്നിതു.

പവനസുതനതിനു നന്മി സംശയമാനസേ
പാത്തുകാണുകൊച്ചുകേട്ടാലറിയാമതും.

കപിനിവഹമിതിബഹുവിധം പറയുവിധേയ
കാണായിതദ്രിശിരസി വാഗാത്മജം.

കപിനിവഹവീരരെ! കണ്ടിതുസീതയെ
കാകൽസ്ഥവീരനനുഗ്രഹത്താലഹം.

നിശിചരവരാലയമാകിയ ലങ്കയും-
നിശ്ശേഷമുദ്യോനവും ഭരിപ്പിച്ചിതു,
വിബുധകുലവൈരിയാകും ഭൗഗ്രീവനെ
വിസ്മയമാമ്മാറു കണ്ടുപറഞ്ഞിതു.

രഥദിതി ഭൗരഥസുതനൊടിക്കഥചൊല്ലുവാൻ
ജാംബവദാദികളേ! നടന്നീടുവിൻ!

അ - രാമായണം -

=====

ബാണപ്രയോഗം.

(കാകളി)

ഏറു ഭഗദത്തപീരന്മാ പാത്മനം
കാറ്റിൻ മകനൊടു കേവലമാനയും
ഉണ്ടായ സാഗരം കണ്ടു മഹാജനം
കൊണ്ടാടി നിൽക്കുന്ന നരം ഭഗദത്തൻ
മായവൻതന്നെയും വാസുകിതന്നെയും
ബാധവരവണ്ണമെയ്യ പിളർന്നിതു.
കോപിച്ചു പാത്മനം ബാണം പ്രയോഗിച്ചു
ചാപം മുറിച്ചതുകണ്ട ഭഗദത്തൻ
തെറ്റൊന്നു മറുഭൂതാരാധനമറിയാതെ
മറൊരു വില്ലുമെടുത്തുതീർന്നു.
നാരായണാസ്രമെടുത്തഭിമന്ത്രിച്ചു
പാരാതെയച്ചാൻ കിരീടിയെക്കൊല്ലുവാൻ.
പാരമെരിഞ്ഞെന്നുന്ന ശരം കണ്ടു
നാരായണൻ മെയിലേറു കൊണ്ടിടീനാൻ
ഭ്രഷണമായി തുളുങ്ങു നതുകണ്ടു
ഭ്രഷണമായിതു മറുഭൂതവെക്കല്ലാം
മുല്ലക്കുമാധവനോടു തടുക്കയാൽ
ഭൂഷ്യൻ തന്നെ കല്പിച്ചു ഫൽഗുനൻ—
പൊരു കോപിച്ചതു കണ്ടു ദാമോദരൻ
കാമിപ്പെന്നുപറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ചു.
അന്നേരമായും ഭീമനെക്കൊന്നൊണ്ടു

നന്നായെടുത്തു മേല്പോട്ടെറിഞ്ഞിട്ടുടൻ.
വീഴുന്നനേരത്തു വാരണം കുത്തിയു
പിന്നെയും പിന്നെയും തങ്ങലിലിങ്ങിനെ
ചിന്നതയോടു പൊരുതോരനന്തരം,
കുത്തുകൊള്ളാഞ്ഞു കോപിച്ചു മദകരി—
യെത്തിപ്പിടിച്ചു മേല്പോട്ടെറിഞ്ഞീടിനാൻ;
കൊമ്പുതന്നേൽവന്നു വീഴുവാനായിട്ടു
കൊമ്പുമുയർത്തിനിന്നാനതുകണ്ടിട്ടു
സംഭ്രമത്തോടൊരു ബാണം പ്രയോഗിച്ചു—
നമ്പർകോൻ തന്നുടെ നന്ദനനുള്ളനൻ:
വാരണവീരൻ തലയറു വല്ലറു
വീരൻ ഭഗദത്തൻതന്റെ ശിരസ്സറു
നാലാമതാനന്തൻ വാലുമരിഞ്ഞിട്ടു
കോലാഹലത്തോടു പോയിതു ബാണവും.
ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ,

രമ്യം.

[പൂർവ്വകല്യാണി-ചെമ്പട.]

പല്ലവി.

സാമൂഹ്യനോരുട്ടനം എത്രയുമഭി-
രാമ്യമിതിനണ്ടതു നന്നാ.
അനുപല്ലവി.

ഗ്രാമ്യം നന്ദനവനമര്യം ചൈത്രമേവം

കാമ്യം നിനക്കുന്നാകിൽ സാമ്യമില്ലിതുരണ്ടും....സാമ്യ-
ചരണങ്ങൾ.

കുങ്കേളി ചെമ്പകാദികൾ പൂത്തു നില്ക്കുന്നു
ശങ്ക വസന്തമായാതം

ഭംഗാളി നിറയുന്ന പാടല പടലിയിൽ
കിങ്കേതകങ്ങളിൽ മൃഗാകുനദിക്കയല്ലി?

പൂത്തും തളിത്തുമല്ലാതെ ഭൂതമങ്ങളിൽ
പേത്തും മരൊന്നിപ്പിവിടക്കാണൊൻ

ആത്തുനടക്കും വണ്ടിൻചാത്തും കുയിൽക്കലവും
വാഴ്ത്തുന്നു മദനൻറകീർത്തിയെ മരൊന്നിപ്പ.

സർപ്പത്തു രമണീയം ഏതൽ പൊന്മയക്രിഡാ-
പർപ്പതമെത്രയും ചിത്രം.

ഗർപ്പിതഹംസകോകക്രിഡാതടാകമിതു
നിർവൃതീകരങ്ങളിൽ ഈവണ്ണം മരൊന്നിപ്പ

നൈഷധം

ഉണ്ണായിവാതുർ

മാടമഹീശമംഗളം.

കമാശ് ചായ്

I [“മാതാട പാരതേനോ”-എന്ന-മട്ട്]

പല്ലവി.

മാടമഹീരമണ!-മാനിതഗുണ!

അനപല്ലവി.

മാനധന! ജയ,ഭോ!—ഭൂഭരണനിപുണ!

ചരണങ്ങൾ

1 വനജനാഭനെത്തിരു-

മനസി സാദരം ചേർത്തു

അനഘമാം ജീവിതത്തെ

അനിശവും നയിച്ചിട്ടും —മാടമഹീ—

2 കലയാം പാലാഴി തന്നിൽ

അലഘുവേലിയേറാത്ത

തുലയില്ലാതനവേലം

അരുളും രാജേന്ദ്രചന്ദ്ര! —മാടമഹീ—

3 ഭാഗ്യശ്രീയുതനായും,

ഭവുനിലയമായും

ശ്യാംപ്രവൃത്തിനായം

നീനാൾ വിളങ്ങിടുക — മാടമഹീ —

— 8*8 —

11 [“ആണ്ടിപ്പണ്ടാരം” മട്ട്]

മാടഭൂപാലൻ മഹനീയൻ സുശീലൻ-മഹാത്മാ-

[മാടഭൂ-

1 കാലൻ വലതതിക്കു സോമൻ കലാംബുധിക്കു

കല്പദ്രുകല്പനനുവേലം ധരാസുരർക്കും [മാടഭൂ-

2 തിരുവുകളിനോടും തീയൊളിപ്രതാപമൊപ്പം

തങ്കത്തിരുമലമേൽ സാനമോദം ചുള്ളികൊള്ളും-

[മാടഭൂ-

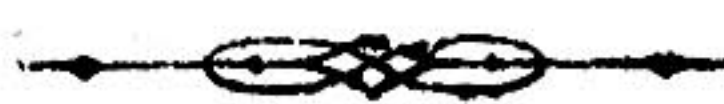
3 സാധു“വൃന്ദാവനോ”ൽക്കനായി വിള തുകയാൽ

സാക്ഷാൽ ഹരിയെന്നപോൽ വാണിടുന്ന നമ്മളു

ടെ [മാടഭൂ-

4 പാലകന്മാർക്കിണങ്ങും, നാലും രണ്ടും ഗുണങ്ങൾ—

മൂലം പ്രശാദിക്കുമീ മൂലനക്ഷത്രജാതൻ [മാടഭൂ-

111

[ശ്രീരാഗം ആദി]

മാടമഹീശപുംഗവൻ—

സിതയശസ്സ ഭവനങ്ങളിൽവിതച്ചുവിജയിക്ക

[മീ-മാടമഹീശ-

1 മാടനാടകംതന്നിൽ മാനമോടമന്റീടം

മാലോകങ്ങളെനിത്യം സുതർക്ക—സമാന—മണ -

[ചു—ഭരിക്കം—മാടമഹീശ-

2 മൂലംനാളവതീണ്ണനാകമത്തിരുമേനി

മാലകന്ന നിയതം ജയിക്ക ജയിക്ക ജയിക്ക ജഗ

[ത്തിൽ-മാടമഹീശ-

3 കോമളന്മാരായിടം കുചലയാധിപന്മാരിൽ

കോഹിന്തുർ പുണപോലെ സുരമ്യ—ഗുണങ്ങൾ—

[ളിണങ്ങി—വിളങ്ങും—മാടമഹീശ-

